

10.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất.”

Sàigòn, thứ Ba 20/1/1976

Buổi chiều ngồi với nhau nơi quán ông già, chìa ra trước Nguyễn nhánh tóc vàng vừa cắt ban sáng, tôi nói:

“Tặng Nguyễn!”

Chàng cầm lấy, đưa lên mũi:

“Thơm quá! Mùi *champagne* thân thiết!”

Bỗng dung, thật nhanh, đôi mắt Nguyễn đăm ngờ nghếch, vẻ sợ hãi tỏa đầy trong ấy. Rít liên tục từng hơi thuốc thật dài, mãi lâu chàng hỏi :

“Sao Mẫn lại cắt tóc tặng Nguyễn? Mẫn có biết, khi vĩnh biệt nhau, người ta thường tặng nhau một nhánh tóc để làm kỷ niệm, như biểu tượng cả con người muốn đưa tặng mà không được?”

“Thật sao?”, tôi kêu lên.

Nguyễn lặng lẽ gật đầu.

□

“*À la Recherche du Temps Perdu...*”

Sàigòn, thứ Ba 20/1/1976

Trần Sa của Bố,

Hôm nay Mẫn lấy quyển truyện Trần Sa nên Bố phải viết ra tờ giấy rời.

Chiều nay tan học, Bố đi uống rượu với Mẫn, được Mẫn tặng cho một nhánh tóc vàng thật thơm ủ trong phong thư. Về nhà giờ phong thư ra xem những sợi tóc, Bố chợt thần thờ xa xăm. Khi xa nhau, người ta thường tặng nhau một nhánh tóc để làm kỷ vật, như biểu tượng cả con người muốn đưa tặng nhau mà không được. Đó cũng là ý nghĩ mà chiều nay Bố nói lên với Mẫn. Bố sợ quá, đem phong thư bỏ trong lòng quyển sách, vùi thật sâu trong thùng, hút thuốc lá cho thật say, mỗi hơi thật dài để phủ bớt cái cảm giác lấm lét ấy.

Đêm nay có gió lạnh nhưng lòng Bố đã không dịu xuống ở điểm cần thiết để nhìn mông lung mà cảm hứng nữa. Rõ ràng đang có cái gì vỡ xô òa khóc trong Bố. Giá gì đây là phòng riêng của Bố, Bố sẽ tắt đèn, ngồi ôm mặt dày vò tâm hồn mình có lẽ thích hơn.

Bố đã mất nhiều quá, thật vô duyên, khoảng thời gian đi tìm cái chưa có, chẳng hạn như đêm nay. Cái chưa có, nỗi trống vắng của tâm hồn, niềm đau êm ả sắc như con dao lame bất kham nằm trong

tay một tên ưa nghịch dao. Buổi chiều nay rất đẹp. Quán café có bàn ghế thiết trí trong khoảng vườn gây cho Bố cảm giác của một cuộc rượu ở nhà, ngồi nói chuyện băng quơ khi chiều rơi để đợi chờ buổi cơm tối.

Bố vẫn thấy mình đau buồn quá. Bố thương Mẫn lắm, thương Mẫn lắm! Trong buổi chiều dần đỏ, thêm cái cảm tưởng mơ hồ hạnh phúc tràn ngập cả góc vườn, Bố thấy thương Mẫn thân thờ, đến độ phải đập một cái gì cho vỡ nát, hoặc bỏ đi để tránh cơn bàng hoàng xúc cảm. Mẫn có thấy Bố đang ngất ngư vì hạnh phúc đó không? Có thấy Bố đau khổ không? Có thấy Bố sung sướng đến độ ích kỷ hà tiện khi đi với Mẫn về không? Bố sung sướng mà phải che giấu Mẫn khi vừa đi vừa hát như điên dại, Trân Sa ạ.

Bây giờ Bố không muốn gì hết, chỉ muốn mình đang được nằm ở Dalat trong tan loãng (cùng với hạnh phúc hay đau khổ, Bố cũng không rõ) với bầu không khí giá lạnh của mùa Đông muộn. Trong gió có lẽ đã đượm sắc Xuân lơ lửng nhưng vẫn còn có thể tìm thấy cái lạnh quán quít của mùa Giáng Sinh đơn lẻ đau buồn. Odile và Philippe mất nhau rồi Mẫn ạ. Lúc chiều Mẫn cũng có nhắc đến điều ấy, rành rẽ. Mẫn bảo, Odile và Philippe mất nhau, Mẫn định nói thêm nhưng Bố đã không nghe tiếp bằng cách nói trật sang một chuyện khác. Câu chuyện buổi chiều sao hẳn trên Bố nhiều ý nghĩ thật nặng. Có lẽ Bố là người hậu tính, chỉ sau câu chuyện mới có phản ứng, để bây giờ thấy tiếc khi Mẫn đang nói câu ấy, sao Bố chẳng ôm ghì Mẫn thật xiết, hôn Mẫn thật đắm say?

Quả nhiên, hạnh phúc của Bố Mẫn thật tả tơi cay đắng, như câu hát cuối cùng của một bản nhạc. “Hạnh phúc nào không tả tơi, không đắng cay?” Bố đang sống lại phần nào những thời gian đã qua, mùa Noel Dalat cũng tẻ tả, cũng không gian tĩnh vắng, cũng ngọn đèn vàng trước bàn học. Lúc ấy Mẫn đang lang thang trong thành phố. Ngồi ở đó mà hồn Bố cơ hồ đuổi theo Mẫn, với kịp Mẫn nhưng tất tả đau khổ.

Mẫn lên Dalat với Bố chỉ một ngày rồi hôm sau về lại Sài Gòn để tránh khoảng thời gian đen đúa... Một ngày cũng đủ cho Mẫn! Rồi ra đi, tàn nhẫn trong dáng cách bình thường. Chỉ còn Bố là người chảy máu mãi trong thành phố khắc nghiệt so le hao hụt ấy. Đêm Noel đẹp nhưng sao trở lại trong đầu Bố đầy hằn học chịu đựng. Hạt ngọc của mình thật đẹp, lóng lánh trăm vẻ nhưng Bố vẫn nhìn thấy những bọt than kết tinh dưới đáy tự bao giờ...

[]

Sài Gòn thứ Tư 21/1/1976

Trân Sa ngàn đời của Bố,

Sáng nay trong giờ học, Bố viết cho Trân Sa. Càng ngày thời gian Bố phải bỏ Sài Gòn mà về Dalat càng thu ngắn lại. Nghĩ như thế nên

Bố muốn dành hết tất cả thì giờ cho Trân Sa, ngay cả lúc học. Rồi vài hôm nữa, trong bầu không khí có ngọn gió Xuân lành lạnh, Bố sẽ tha hồ nghe nhớ nhưng xa vắng mông mênh...

Không biết bây giờ Mẫn đang làm gì? Có lẽ viết truyện cho Trân Sa hoặc đã đi uống café rồi. Ngồi đây, Bố nghe giảng các bài học lú lo bằng một bên tai, nhưng không gian nơi đây đông đúc như vậy thật khó tập trung tư tưởng để viết ra trọn vẹn.

[]